

Huilen mag, ook achtste-groepers

Door Josine Barthel

Elise loopt rond, turend op haar horloge en – enigszins laat – komt Joep aangesneld. Vandaag is de dag dat Elise en Joep hun prettige en minder prettige herinneringen ophalen van hun laatste jaar van de basisschool. Elke vijf jaar komen ze met dat doel bij elkaar en dit keer hebben ze afgesproken op het oude schoolplein. Al gauw gaat het gesprek over Akkie: een meisje van (toen) zo'n twaalf jaar, die te horen krijgt dat ze leukemie heeft en dat terwijl ze in het jaar van de basisschool zit: groep acht.

Een verhaal over kanker: Is dat niet heftig voor zo'n jonge doelgroep? Al helemaal nu het als theatervoorstelling wordt neergezet? Wellicht wel, maar aan de kinderen zelf te zien is het juist mooi. De afwisseling van aangrijpende momenten en grappige scènes zorgt ervoor dat het verhaal enigszins luchtig overkomt. Door de heldere verhaallijn word je meegesleept met Akkie en haar ziekte.

Theun Plantinga zet de rol van de twintiger Joep neer samen met Ida van Dril, die de rol van oud-klasgenote Elise op zich neemt. Joep was een voetbalfanaatje en kon het eigenlijk niet hebben dat Akkie zo goed was in voetballen. Elise was de beste vriendin van Akkie. Naast deze twee personages komen ook enkele andere klasgenoten aan het woord samen met juf Ina die gedurende de voorstelling meeleven met de vorderingen van de ziekte van Akkie. Deze personages worden voorgesteld door op karton getekende gezichten en verbonden met voorwerpen die kenmerkend zijn voor dat personage zoals een skateboard. De klasgenoten van Akkie vinden het erg als ze horen dat Akkie niet mee gaat op schoolkamp en ook niet mee kan doen met het schoolvoetbaltoernooi.

Plantinga levert mooi werk met zijn Joep die 'vindt dat voetballen niks voor meisjes is' en zich daarom wat stoer gedraagt. Toch durft hij af en toe zijn emoties te uiten. Zo ook als hij terugdenkt aan de ruzie die hij had met Akkie waarbij hij haar uiteindelijk een schop verkoopt. Zijn herinnering aan deze gebeurtenis bezorgt hem een schuldgevoel. Naast Joep, die het overgrote deel van de voorstelling te zien is, speelt Plantinga in één scene wel een heel bijzonder figuur: de kat van Akkie. Hier heeft hij de gelegenheid om zijn komische kant te laten zien. Op een hilarische manier legt hij uit hoe zijn belevingswereld was toen hij meegesleurd werd naar het ziekenhuis om Akkie te bezoeken. Richting het einde van dit komisch moment wordt het voor het publiek duidelijk waar zijn bezoek voor dient en maakt het moment eigenlijk best aangrijpend.

Van Dril zet haar rol van Elise sterk neer, maar ze maakt vooral indruk als ze verdwijnt achter het ziekenhuisgordijn en de rol van Akkie op zich neemt. De mimiek die ze gebruikt komt erg duidelijk, en zo nu en dan grappig, over op de bezoeker. De overgang van Elise naar Akkie is bijzonder knap gespeeld. Je zou maar net de longen uit je lijf hebben geschreeuwd vanwege een beenmergpunctie en niet veel later grapjes maken over Joep die stiekem misschien wel verliefd was op Akkie.

Het decor (Elze van den Akker) is eenvoudig, maar doeltreffend. Op het eerste gezicht lijkt het enkel een fietsenhok, maar het blijkt meer te zijn. Het gordijn, waar met behulp van licht schimmenspel wordt vertoond is zeer functioneel. Pepijn Cladder laat als regisseur mooie scènes zien met veel grappige momenten ondanks het zware verhaal. De dialogen gaan rap, maar blijven goed te volgen. Het snelle reactievermogen hierbij van zowel Plantinga als van Van Dril is knap en daarom zeker noemenswaardig. De muziek en liedteksten van Arthur

Umbgrove en afkomstig van de cd 'Stilte opname' passen goed. De mooie teksten in combinatie met de meerstemmige zang van Plantinga en van Dril bezorgen kippenvel.

Achtste-groepers huilen niet, de muziekvoorstelling gebaseerd op het bekende verhaal van Jacques Vriens, is prachtig en behoudt de kracht van het oorspronkelijke verhaal. Het huilen en lachen ligt in deze voorstelling dicht bij elkaar. De voorstelling is in verschillende Nederlandse plaatsen te zien t/m begin mei 2011. Kaarten zijn verkrijgbaar op www.vanengelenburgtheater.nl.

Foto's: Josine Barthel

